

[Wilhelm.]

kratiske folketingsgruppe til at sætte stop for den urimelige og samfundsskadelige virksomhed.«

Det har man åbenbart ikke villet gøre, og man kan spørge sig selv hvorfor? Jeg tror ikke på, at det er alle de dér ting om erstatningskrav og ting og sager, man siger. Jeg mener, at dette har en mere generel politisk sammenhæng. Man demonstrerer her, at man ikke vil gøre det, man ellers har sagt i valgkampe og efter valgene, nemlig at bruge skiftende flertal til at fremme sin politik. Man binder sig til højre. Det næste forlig om boligpolitikken skal forhandles fra i sommer og efteråret igennem. Dette er en alvorlig påmindelse til lejerne og til alle mulige andre om, hvor det forlig bærer hen, fordi socialdemokratiet her klart og tydeligt demonstrerer, at man ikke ønsker at bruge det flertal, der kunne noget bedre.

Anden næstformand (Erlendsson):

Taletiden er udløbet.

Wilhelm (VS):

Det samme kan siges om den amtskommunale grundskyld, om bygningen af de 40.000 boliger, om regeringens beskæftigelsesplan og hvad man ellers har kørt frem i valgkampen. Der er ingen mulighed for nogen af disse ting, når man kører til den side i salen, som man gør i denne sag. Sagen er, at lejerne er solgt af hensyn til en finanspolitisk håndfæstning, som kom, samme dag som betænkningen i denne sag blev skrevet.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg må gøre opmærksom på, at også den sidste taler har en mulighed for senere at komme igen, hvis der er noget, han ikke nåede at sige i første omgang.

Kjærulff-Schmidt (FP):

I 1958 oprettedes under justitsministeriet den lovfdeling, som ud over behandlingen af justitsministeriets egne lovsager bistår andre ministerier med råd og dåd under lovforberedelsen. I justitsministeriets lovkontor er samlet en række jurister, som i årenes løb har tilegnet sig en ganske betydelig ekspertise i lovgivningsteknik. Det er også sådan, at der ved en justitsministeriel skrivelse af 24. maj 1965 til de øvrige ministerier blev peget på, at det er af

væsentlig betydning, at så vidt muligt alle lovforslag, bortset fra finansloven og enkelte andre årligt tilbagevendende love inden fremsættelsen gøres til genstand for forhandling med lovkontoret, og ministerierne benytter sig i vidt omfang af denne servicemulighed.

Hvad er da fordelene ved, at lovkontoret gennemgår lovforslagene? Det er bl. a. den overordentlig vigtige, at man ved tydelige formuleringer, ved et enkelt ordvalg og ved en fornuftig opstilling og inddeling af lovstoffet kan forme loven sådan, at den er et brugbart værktøj for de mennesker, der skal betjene sig af den. Ingen kan være interesseret i en lov, der er så indviklet, så dårligt disponeret og sprogligt så hjælpeløst og uforståeligt affattet, at den kun beherskes af måske 50 eller 100 mennesker eller færre, og det er desværre tilfældet med disse lovforslag. Ethvert folketing burde stille som en helt grundlæggende betingelse for at medvirke til et lovforslag, at forslaget er klart, præcist og forståeligt affattet. Det burde være et minimumskrav.

De tre regeringslovforslag, der andenbehandles, forslagene til ændring af ejerlejlighedsloven, boligreguleringsloven og boligsikringsloven, opfylder ikke disse betingelser. I meget lange sætningskæder, ofte med omvendt ordstilling og med brug af navneord i stedet for udsagnsord, dynger man betingelser, undtagelser, beløbsgrænser, arealgrænser, frister og undtagelser fra frister oven på hinanden. Ændringsforslag til ændringsforslag til de oprindelige ændringsforslag i et sådant omfang, at man mange steder løber sur i det og formentlig også er kommet til at lave fejl i den betænkning, som ligger til grund for andenbehandlingen her.

Det er uhørt dårligt, ikke alene over for folketinget, men navnlig over for de ejere, lejere og myndigheder, der skal administrere lovene. Gang på gang har det under udvalgsarbejdet vist sig, at der er opstået misforståelser omkring forslagernes betydning. Dagspressens omtale har også vist, at misforståelserne trives, og det samme har en stor del af de henvendelser, udvalget har modtaget udefra.

Derfor bad jeg i udvalget om at få oplyst, hvilke bemærkninger justitsministeriets lovkontor havde til det vigtigste af forslagene, nemlig lovforslag nr. L 133. Justitsministeriets lovkontor svarede, og jeg citerer udvalgsbilag nr. 32:

»I den anledning kan man oplyse, at justits-